

Større ændringer fra 1. til 2. udgave. De angivne sidetal er fra 1. oplag.

s. 7: "Kristeligt Folkeparti" er erstattet med Konservativt Folkeparti

s. 8: Indsat: "Den bidrager ikke med et totalt eller kronologisk billede af krisens udvikling, men vil derimod føre læseren gennem i alt syv nuancer, som er helt afgørende for at forstå, hvorfor krisen udviklede sig nationalt, som den gjorde."

s. 11: "måske ligefrem på en løgn" er slettet, da Kåre Bluitgen fandt sætningen injurierende og truede med et erstatningskrav for tabt indtægt pga. bogen.

s. 11: Indsat: "Formålet med bogen er at tilføje nuancer til en del af danmarkshistorien, som er kompleks men alligevel ofte beskrives i meget forenklede termer. Når formålet er at nuancere, betyder det samtidig, at jeg som forfatter ikke har en færdig konklusion eller et enkelt budskab, som jeg ønsker, at læseren sidder tilbage med. Jeg præsenterer en række andre informationer end dem, der typisk trækkes frem i beskrivelsen af krisen, og mit håb er, at de sammen med den eksisterende litteratur på området kan give læseren et mere nuanceret grundlag for at danne sit eget billede af, hvordan 12 tegninger i en dansk avis kunne få så voldsomme konsekvenser nationalt og internationalt. Når vi bliver klogere på historien, mindskes risikoen for at undgå en lignende situation i fremtiden, ligesom vores adfærd i nutiden påvirkes. Fordi nogle muslimske borgere blev vrede og sårede over tegningerne i Jyllands-Posten, mere end antydes det ofte, at disse selvsamme borgere er klar til at gå fra debatindlæg og demonstrationer til vold – og dermed er krisen stadig i dag med til at reproducere et stigmatiseret billede af den menige muslim som voldsparat terrorist, ligesom den tværkulturelle kløft mellem danskere med kristen eller ikke-religiøs baggrund og danskere med muslimsk baggrund forbliver stor. I denne bog gives derfor eksempler på, hvordan et mere nuanceret billede af krisen kan hjælpe os alle til at bevæge os tættere på hinanden på trods af religiøse og kulturelle forskelle, ligesom bogen opfordrer til at blive klogere på terrorens væsen, og hvordan terror påvirker os psykologisk, så vi ikke risikerer at lade frygten for terror overtage vores frihed og livskvalitet."

s. 43: Indsat: "og en leder fra daværende chefredaktør Carsten Juste med rubrikken "Truslen fra mørket", som beskrev, hvordan de muslimer, der tegner islam i offentligheden "lider af en nærmest sygelig overfølsomhed over for enhver modsigelse, der uden videre udlægges som provokation", og som Juste derfor betegner som "selvhøjtidelige imamer og gale mullaher" og "repræsentanter for en voldsparat middelalder", som i sidste instans er klar til at "slå de formastelige ihjel". Allerede på dagen for udgivelsen af tegningerne blev der altså fra Jyllands-Postens side lavet en følgeslutning mellem en oplevet krænkelse og drab."

s. 54: Omformuleret til: "trykte endda selv de 6 af de 12 tegninger".

S. 72: Sætning er omformuleret: "Fordi Bluitgen i forvejen var kendt som en provokatør, som for eksempel i sin bog *Til gavn for de sorte* havde opfordret til at stænke Koranen med menstruationsblod (*Til gavn for de sorte*, s.70), overvejede nogle af tegnerne, om historien bare var opspind for at give hans kommende bog opmærksomhed."

s. 84: Indsat: "Illustrator Helle Vibeke Jensen kender en tegner, som hævder at have sagt nej til at illustrere Bluitgens bog på grund af frygt, men hun er dog ikke sikker på, at tegneren formelt blev tilbudt opgaven, eller om vedkommende som Sussi Bech blot drøftede den med Bluitgen. Hun ønsker ikke at sætte mig i kontakt med vedkommende, og jeg kan derfor ikke komme nærmere en be- eller afkræftelse af historien. Men det ændrer ikke på sagen for mig, for man vil normalt aldrig tegne et generaliseret billede ud fra en enkelt person. Jeg tror ikke, det var Bluitgens intention at tale problemet op i starten. Det er nok medierne, der bærer ansvaret her. Men det undrer mig, at han ikke har blandet sig undervejs for at tysse problemet ned, når han ved, det ikke var større", siger hun til mig. At selve drøftelserne om tilbud og afslag er svære endegyldigt at dokumentere, bekræftede Nanna Gylden kærne selv i 2005: "Det er ikke sådan, at der har været tre officielle forespørgsler fra forlaget, som tegnerne formelt har sagt nej til. Vi har ikke et kartotek over tegnere, der har sagt nej".

s. 85: "Illustratorgruppen iværksatte selv en undersøgelse blandt sine medlemmer, som viste, at i alt fem tegnere var blevet tilbudt opgaven af Kåre Bluitgen. To havde sagt nej på grund af andre arbejdsopgaver, to havde ikke brudt sig om projektet, og en enkelt gav udtryk for nervøsitet eller betænkeligheder ved bogen – dog var det ikke den afgørende årsag til afslaget. Den nuværende formand for Tegnerforbundet af 1919, Alice Guldberg Faber, som også sad i bestyrelsen dengang,

siger til mig, at hendes bedste bud på den sande historie er, at Bluitgen har talt med en enkelt tegner, som har bekræftet hans verdensbillede, hvorefter han har talt med pressen, som så har kørt historien lidt ekstra op” er slettet, fordi der efterfølgende blev rejst tvivl om, hvor omfattende den undersøgelse var, og fordi Alice Faber ikke husker at have udtalt det citat. I stedet er indsat: ”Efter første oplag af denne bog udkom, blev jeg kontaktet af en forfatter, som havde været sammen med nogle tegnere i Ridehuset i Aarhus den weekend, hvor historien om Kåre Bluitgens problem med at finde tegnere udkom. Han husker tydeligt, hvordan alle var optaget af Bluitgens påstand, for det var nemlig en historie, de ikke kunne genkende fra deres egen tegnerverden. Forfatteren ringede derfor til Bluitgen nogle dage efter, hvor Bluitgen bekræftede, at der ikke var tale om konkrete tegnere, som havde afvist, men at Bluitgen havde fået indtrykket, at det kunne blive svært.”

s. 90: Indsat: ”Nanna Gyldenkerne bekræfter over for mig, at Bluitgen var meget ærgerlig over, at illustratoren valgte at være anonym.”

s. 95: Omformuleret til: ”Men problemet viste sig at være svært at dokumentere. En rapport fra Socialministeriet fra januar 2003 kunne ikke påvise en eneste omskæring i de foregående 10 år. Rapporten fik bare meget lidt opmærksomhed i modsætning til skrækhistorierne om de lemlæstede piger.”

s. 97: ”Den oplevede frygt” er erstattet med ”Den oplevede risiko”

s. 99: Sætningen er omformuleret til: ”At risikoen er lille betyder ikke, at den ikke er der, at den ikke skal tages meget alvorligt, eller at myndighederne ikke skal gøre en massiv indsats for at bekæmpe den. Vi ved, at PET registrerede adskillige planer om terror rettet mod primært Jyllands-Posten og Kurt Westergaard. De planer forhindrede PET heldigvis i at blive realiseret. Terror virker bedst, når den opleves som allestedsnærværende, magtfuld og vilkårlig. Det får os til at ændre adfærd og leve efter frygtens regler.”

s. 100: Indsat: ”Af samme årsag skriver PET og Center for Terroranalyse i deres trusselsvurdering fra 2023: ”CTA vurderer fortsat, at militant islamistisk opmærksomhed på sager om opfattede krænkelse af islam i Danmark eller i andre lande i Vesten kan få betydning for terrortruslen rettet mod enkeltpersoner [...]. De såkaldte tegningssager i henholdsvis 2005 og 2008, hvor avisen Jyllands-Posten i 2005 bragte en række satiretegninger, og hvor flere danske medier genoptrykte de samme tegninger i 2008, er fortsat referencepunkt for militante islamister.”

s. 100: Indsat: ”Som vist tidligere bliver alle islamkritiske ytringer heldigvis ikke mødt med ”tæsk”, som Matthesen siger her. Det er ikke muligt at udregne statistik på, hvor meget mere udsat man er som muhammedtegner eller islamkritiker, da det vil kræve en kortlægning af samtlige ytringer, tegninger og fremvisning af tegninger i klasseværelser, på sociale medier, i debatspalter osv. Derfor er Dalgaard-Nielsens og Lunds statistik det tætteste, vi kommer på en reel risikoberegning for terror.

s. 168: ” – særligt fordi historiens eneste kilde, Kåre Bluitgen, et par år forinden havde udgivet en bog, som var fyldt med falske påstande om omskæring af somaliske piger, og som førte til en større hetz mod det somaliske mindretal i Danmark” er slettet, fordi Bluitgen fandt det injurierende og truede med et erstatningskrav pga. tabt indtægt som følge af udgivelsen af denne bog. I stedet er følgende indsat: ”Medierne pustede derimod tidligt historien op, så det, der ifølge Bluitgen var et problem hos 2-3 tegnere, blev omtalt som et generelt problem blandt tegnere.”

s. 169: Omformuleret til: ”fordi forlaget forsløg ham det”.

169: Indsat: ”Weekendavisen udgav selv 10 satiriske billeder af profeten i november 2005, uden at det gav avisen problemer. Ligeledes har adskillige bøger omhandlende krisen efterfølgende genoptrykt tegningerne, uden at det har ført til trusler eller vold mod forfatterne bag.”

s. 174: Indsat: ”Selvom danske debattører og politikere ofte tegner et billede af en stærkt truet ytringsfrihed i Danmark, kan trusselsniveauet på ingen måde sammenlignes med den fare, som journalister, kunstnere og menige borgere står over for ved f.eks. magt- eller religionskritiske ytringer andre steder. Freedom House, som opgør landes grad af frihed, giver Danmark 97 ud af 100 points. Rusland får til sammenligning 16 points.”